

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Προφυλαγμένη από τον Ήλιο, κάτω από τη χροματιστή τέντα της πολυθρόνας της, η Ζακελίνα κίτταξε τη θάλασσα. Σαφνικά μία φωνή κοντά της την έκανε να τιναχτεί. Πρόσεξε καλύτερα και μία ελαφριά κοκκινάδα σκέπασε το πρόσωπό της. Δεν γελώθηκε. Ή φωνή που άκουσε ήταν τού πρώην άντρα της, τού κ. Φιλίππου Λανσιέ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ

κρίαια της και συνεπλήρωσε : — «Ω! συγγνώμη κυρία. Άλλά ήσυχάστε! Ή κ. Λανσιέ δεν θα μάθη τίποτε γι' αυτήν την απιστία του συζύγου της.

— Ή κ. Λανσιέ, τόνισε η Βέρθα και ή φωνή της φανότανε πως έβρινε, αλλά ή κ. Λανσιέ ελ- μαι έγω. Ή δεύτερη κ. Λανσιέ...

Τού άντρα της... Κι' όμως ήταν χωρισμένοι κ' είχαν να ιδωθούν πέντε χρόνια. Και τώρα πως συνέβη αυτό τού άφροστού; Άσφαλώς θα πήγε κ' αυτός να παραθερίσει, έντελως τυχεώς, στο ίδιο μέρος. Ή Ζακελίνα έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά γρηγορώτερα, δεν μπορούσε να συγκρατήσει την ταραχή της. Άμέσως όμως συγκρατήθηκε και χρομολόγησε ειρωνικά.

«Ο κ. Λανσιέ μίλουσε εκείνη την ώρα με μία γυναίκα, τη δική του άσφαλώς, αυτή την Βέρθα Φρενιβάλ, με την όποιαν τόξε σκάσει και για την όμορφιά της όποιος μίλουσε όλος ό κόσμος.

Ή Ζακελίνα χωρίς να την έχει δει ποτέ την γυναίκα αυτή, την φανταζότανε σαν μία γόρσα.

Έσκυψε σιγά-σιγά και κατάφερε να δει τού ζευγαρι, κρύβοντας τού πρόσωπό της με τού μπράτσι της. Έτσι μπορούσε να βλέπει με την ήσυχία της, χωρίς να φοβάται μη την αναγνωρίσουν.

«Ο Φιλίππος είχε γυμνωθεί τις πλάτες και παρουσίαζε τόν χοντρού τον σβέκο. Τά μαλλιά του είχαν γίνει γκριζά παιά. Φύλλομετρούσε ένα ενοχογραφημένο περιοδικό, τού όποιο άφησε κατόπιν να πέση κάτω. Χασμουρήθηκε δυο-τρεις φορές, πέντισε τά μπράτσια του, έμπλέξε τά δάκτυλά του πίσω απ' τού λαμπού του και παραπονεθηκε πως έκανε φοβερή ζέστη.

«Ή Ζακελίνα τά ήξερε αυτά τά προίμια και γνώριζε τί έσήμαιαν γιατί τά είχε ύποφέρει άλλοτε, τόν καιρό που ήταν δυνατά έρωτευμένη με τόν άντρα της. Ό κ. Λανσιέ στενοχωριότανε. Ό κ. Λανσιέ ήθελε να πάη να παίζει στο Καζίνο.

— Αδελή ή θάλασσα εινε άνυπόφορη, ειπε επί τέλους στη φίλη του. Είσαι τυχερή, Βέρθα, που σου ήθεσε τόσο πολύ. Για κίτταξε εκείνη την χοντραή με τού κοστούμι του μπάνιου που προσπαθεί να παραστήση τη νεράιδα, άποκρυπτικό θέαμα...

— Πήγαννε, σ' έλευθερώνω, τού άπάντησε ή φίλη του χαμογελώντας. Σου δίνω άδεια ως που να πέση ό ήλιος. Θα έβριζε να με πάρης από δω' εγώ δεν θα φύγω καθόλου από τήν άμμοδιά...

«Ο Φιλίππος άμολήθηκε, τη φίλησε στο μέτωπο και έξέκινθη.

— Άφου προτιμάς τά χαριτά από τη γυναίκα σου πήγαννε, μη χασομεράς τού φρόναξ τρυφερά ή Βέρθα... Χτες τού βράδου γύρισε περασμένα μεσάνυχτα από τού Καζίνο και να τώρα που θέλεις να έναπαύς.

Τό φλογερό μάτι της Ζακελίνας παρακολούθησε με προσοχή όλη αυτή τη σκηνή. Συγχρόνως σκεφτότανε :

— Νά τον μίλιας τή βαρέθηκε, ενώ έκεινι τόν άγαπάει ακόμη όρεχτά.

Μιά άπερίγραπτη χαρά την πλημμύρισε.

«Υπάρχει λοιπόν δικαιοσύνη σ' αυτόν τόν κόσμο», σκεφτότανε.

Ή μοσητή αντίπαλός της ήταν κοντά της, μ' ένα πρόσωπο έντελώς διαφορετικό από ό,τι τού φανταζότανε, λιγότερο πρόστιχο απ' ό,τι θα μπορούσε να ύποθεση, γεμάτο από μία γλάνια, ή όποια σι' άλήθεια θα την συγκινοίσε αν άνίκαε σ' όποιαδήποτε άλλη.

— Βέρθα Φρενιβάλ! μουρούρισε ή Ζακελίνα κλείνοντας τά μάτια.

Με κάθε τρόπο ήθελε να της πιώσει κουβέντα. Και τού έκαμε.

— Άν δεν γελιέμαι, ό κύριος που έφυγε από όλίγου από κοντά σας, εινε ό κ. Λανσιέ ; τη ρώτησε άξασα.

Ή Βέρθα γύρισε προς τη φωνή που άκουσε, λίγο αστισμένη.

— Μάλιστα καλή μου, ψιθύρισε. Τόν γνωρίζετε ;

— Τόν ελγα γνωρίσει άλλοτε... Συναντιόμαστε κάποτε σέ διάφορες κοσμικές συγκητρούσεις με την χαριτωμένη γυναίκα του... Και δεν μου χρειάζοσθε παρά αυτή ή δεύτερη συνάντηση για να τόν αναγνωρίσω τελείως.

Ή Βέρθα την κίτταξε με κάποια άνησυχία.

Ή Ζακελίνα ανένδως :

— Μάλιστα χτες τού βράδου στην πλατεία με τού φεγγαρι, νόμισα πως άκουσα τή φωνή του.

Ή γλωμάδα της Βέρθας έγινε ακόμη μεγαλειότερη.

— Χτες τού βράδου, στην πλαζ ; επανάλεβε σαν ήχο.

— Μάλιστα, τώρα, καταλαβαίνω, συνέχισε ή Ζακελίνα χαμογελώντας, είσαοτε μαζί. Σας μιλούσε για τά άστρα με λυρισμό. Μά εινε τόσο χαριτωμένο πράγμα κ' έρωτευμένοι.

Έξαφνα προσοικήθηκε ότι τώρα μόλις έκατάλαβε την άδια-

Ή Ζακελίνα έκανε πως έξεπλάγη.

— Πώς ; να σάς έξηθοσ τέτοε συγγνώμη κυρία μου. Πρέπει να έξορετε ότι κάθουμαι σ' έπαρχία, μακριά απ' τού Παρίσι, έδω και κάμποσα χρόνια, και δεν γνωρίζω τά διάφορα σανταβαλάκια, γάμους, διαζύγια κ.λ.π. της πρωτεύουσας. Και να ήθετε μέχρι ποιού σημείου έξηγηταί τού σφάλμα μου. Μόλις από όλίγου είδα στην πλατεία την κ. Λανσιέ, την πρώτη κ. Λανσιέ.

Ή Βέρθα δεν μπόρεσε να κρατήσει την έκκλησή της και ειπε δυνατά :

— Τί ; Ή Ζακελίνα ειν' έδω ;

— Αδελή τή φορά είμαι βεβαία Κουβεντιάσαμε μαζί άρκετή ώρα και δεν μου ανέφερε τίποτα για τού διαζύγιό της. Ό κ. Λανσιέ έξέ άλλοθι θα την συνήτησε.

Τά όμορφα μαύρα μάτια της Βέρθας συασπαστήκανε, κατσούφιασε, τού πρόσωπό της κινρίσισε.

«Ο ήλιος έδνε τώρα, βάφοντας τόν ούρανό με όφωρα χρώματα, μά ή Βέρθα δεν πρόσεξε πειά τίποτα, τίποτα άλλο από τή φρικτή άγονία που την βασάνιζε.

— Δηλητηρίασα την εντιχία της, σκεφτότανε ή Ζακελίνα, ή όποια χαιρότανε για την έκδικήση της, σαν να πιπίζε ένα ύπεροχο γλάκομα. Της ελγε βάλει την άμφιβολία μέσα στον έρωτά της, απ' την όποια δεν θα γιατρετότανε ποτέ.

— Θα φύγω άπόψε μάλιστα, σκεφτότανε ή Ζακελίνα από τού ξενοδοχείο, θ' άλλέω κ' έξοχη κ' έτσι δεν θα μάθουν ποτέ ποιά είμαι...

Ή Βέρθα γύρισε τώρα προς την Ζακελίνα χαμογελώντας, αλλά σ' τού πρόσωπό της διαβαζότανε ή πιο φρικτή άγονία:

— Άκουσα να λένε. ειπε με συγκινημένη φωνή, ότι ή κυρία... (έδισταξε)... ότι ή πρώτη κυρία Λανσιέ γέρασε πολύ ;

Ή Ζακελίνα περάχτηκε και της άπάντησε με μία φλόγα ύπερηφάνειας στα μάτια :

— Όσο γι' αυτό όχι. Στην άρχή Γ-σας... Ή λύπη καταβάλλει τόσο τή γυναίκα... Άλλά για τήν ώρα εινε μία χαρά, έχει αναλάβει, ξανάνοιωσε και εινε πιο έλευστική από πριν... Ή λημονιά, έξοστε, δεν άργει πολύ να έρθη, ή ίσως και κανένας καινοτέργος έρως, ποιός ξέρει... Άλλά πέρας ή ώρα... Σας άφηνω, κυρία... κυρία Λανσιέ... Καί... να με συγχωρείτε αν χωρίς να τού θέλω σάς έλύπησα... Έπειτα ίσως νακάμα και λάθος. Ίσως να μην είδα καλά... Μπορεί και να μην ήταν χτες ό κ. Λανσιέ στην πλαζ... Που να δη κανεις στο σκοτάδι. Ήσαν έτσι σφιχαγκαλιασμένοι !..

Σηκώθηκε έπειτα, χαϊρέτσε κ' έφυγε γρήγορα-γρήγορα. Ικανοποιημένη για την έκδικήση της, για τού δηλητηριό ποιήσε στην καρδιά της δεύτερης γυναίκας τού άντρός της...

Ή Βέρθα ελγε άπομείνει βαθειά συγκινημένη. Δάκρυα τρέχανε απ' τά μάτια της, δάκρυα άφθονα, δάκρυα ζήλειας, δάκρυα άπελπισίας...

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Δάκρυα τρέχανε απ' τά μάτια της...

ΔΗΜΟΔΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΚΟΝΤΟΣ ΚΙ' Ο ΑΠΟΚΟΝΤΟΣ

«Ένας κοντός κ' άποκόντος, πόχει όμορφη γυναίκα, τόν ζήλευε ή γειτοιά, τόν ζήλευε ή χώρα, τόν ζήλευε κ' ό Σιουμπάσας, βαρύ χρέος τού ριχνει... Τόν πήρε τού παρόντο, και πάει να την πουλήση. Παρασκευή την έλουζε, Σαββάτο την άλλάζει, την Κυριακή από ταχτά την βγάξει στο παζάρι ;

— Ποιός παίρνει κόρη όμορφη, έσθηθ' και μαυρομάτα ; Κανεις δεν άποκοιτήθηκε να πη ; «έγω την παίρνω !» Κι' άλλος κοντός κ' άποκόντος ειπεν : — «Έγώ την παίρνω «πόσα, καλέ μ' την λυγροή, πόσα τή μαυρομάτα ;»

— Τόνα της χελμι χίλια δυό, και τάλλο τρεις χιλιάδες, τού λυγροέ της τού κορμιά, άμέτρητες χιλιάδες ; «παρ' την, μωρέ άπόκοντε και προκοπή μη γίνεи Παρασκευή ράχες να διαβής κ' άπαι να την φιλήσης κ' άλλες σαράντα να διαβής κ' άπαι να της μιλήσης».